

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 11/41350, 11/41348, 11/41351,
11/41354 en 11/41353 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem, en de voorzieningenrechter van die rechtbank
en nevenzittingsplaats, van 12 januari 2012 in de gedingen tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 december 2011 is jegens de vreemdeling een vrijheidsontnemende maatregel genomen, die nadien is voortgezet. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 22 december 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij uitspraak van 12 januari 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het tegen het besluit van 22 december 2011 door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd voor zover het de termijn van vrijwillig vertrek in dat besluit betreft, een termijn voor vrijwillig vertrek vastgesteld van vier weken vanaf 22 december 2011 tot 20 januari 2012 en bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. Bij dezelfde uitspraak heeft de rechtbank het tegen het besluit van 13 december 2011 door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 januari 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Het hoger beroep beperkt zich tot het oordeel van de rechtbank over de toegepaste vrijheidsontnemende maatregel.

2.2. In de eerste grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het gunnen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet betekent dat geen vrijheidsontnemende maatregel kan worden opgelegd dan wel dat deze niet kan worden voortgezet, omdat er geen rechtsregel is, ook niet artikel 8, tweede lid, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn), waaruit dit ondubbelzinnig volgt.

De vreemdeling betoogt daartoe dat uit de systematiek van de Terugkeerrichtlijn en meer in het bijzonder de artikelen 15 en 8, eerste en tweede lid, volgt dat een vrijheidsontnemende maatregel pas kan worden opgelegd, indien niet aan de vertrekplicht binnen de gestelde vrijwillige vertrektermijn is voldaan. Uit artikel 7, derde lid, en punt 10 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat deze richtlijn trapsgewijs wordt uitgevoerd en dat pas kan worden overgegaan tot vrijheidsontneming, nadat de gegunde vrijwillige vertrektermijn is verstreken. Gelet op de

gegunde vrijwillige vertrektermijn had de rechtbank de vrijheidsontnemende maatregel niet mogen laten voortduren, aldus de vreemdeling.

2.3. Volgens punt 10 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn, voor zover thans van belang, verdient, zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt, vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en dient een termijn voor vrijwillige terugkeer te worden toegekend.

Ingevolge artikel 3, aanhef en onder 4, wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "terugkeerbesluit" verstaan de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Ingevolge die aanhef en onder 5, wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "verwijdering" verstaan de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, dat wil zeggen de fysieke verwijdering uit de lidstaat.

Ingevolge die aanhef en onder 8, wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "vrijwillig vertrek" verstaan het nakomen van de verplichting om binnen de in het terugkeerbesluit gestelde termijn terug te keren.

Ingevolge artikel 6, eerste lid, voor zover thans van belang, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, voor zover thans van belang, wordt in een terugkeerbesluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

Ingevolge het derde lid kunnen voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

Ingevolge het vierde lid kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus is afgewezen, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, nemen de lidstaten de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, vierde lid, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

Ingevolge het tweede lid kan, indien een lidstaat overeenkomstig artikel 7 een termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegekend, het terugkeerbesluit pas na het verstrijken van die termijn worden uitgevoerd, tenzij tijdens die termijn een van de risico's bedoeld in artikel 7, vierde lid, ontstaat.

Ingevolge het vierde lid, voor zover thans van belang, zijn de dwangmaatregelen waarvan een lidstaat als laatste middel gebruik maakt bij

de verwijdering van een onderdaan van een derde land die zich hiertegen verzet, proportioneel en blijven deze binnen redelijke grenzen.

Ingevolge artikel 15, eerste lid, kunnen, tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren.

2.3.1. De voorzieningenrechter heeft, samengevat weergegeven, overwogen dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd dat zich omstandigheden voordoen als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn. Derhalve heeft de minister ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek vastgesteld. De voorzieningenrechter heeft het besluit van 22 december 2011 in zoverre vernietigd en zelfvoorzienend, gelet op het bepaalde in artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), alsnog een termijn voor vrijwillig vertrek van vier weken vastgesteld. Tegen dit oordeel van de voorzieningenrechter is in rechte niet opgekomen, zodat daarvan moet worden uitgegaan.

2.3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 december 2011 in zaak nr. 201108418/1/V4; www.raadvanstate.nl) dient een vrijheidsontnemende maatregel als bedoeld in artikel 6 van de Vw 2000 mede ter voorbereiding van de terugkeer en/of de uitvoering van de verwijderingsprocedure en niet louter ter verhindering van de binnenkomst van een vreemdeling op het grondgebied.

2.3.3. Uit de tekst van en de kopjes bij de in de Terugkeerrichtlijn opgenomen artikelen 7, 8 en 15 blijkt dat deze bepalingen onderscheidenlijk betrekking hebben op vrijwillig vertrek, verwijdering en bewaring. Verder blijkt dat artikel 15 is opgenomen in het hoofdstuk "Bewaring met het oog op verwijdering". Uit de artikelen 7, derde en vierde lid, 8, eerste, tweede en vierde lid en 15 eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn, gelezen in onderlinge samenhang, volgt het volgende.

Onderdeel van een terugkeerbesluit is het opleggen of vaststellen van een terugkeerverplichting, waarbij in beginsel een termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld. Binnen die termijn kan een vreemdeling vrijwillig aan de terugkeerverplichting voldoen. Indien een vreemdeling daaraan niet binnen de gestelde termijn voldoet, is de lidstaat (de minister) gehouden de nodige maatregelen te nemen om het terugkeerbesluit uit te voeren.

Indien binnen de termijn voor vrijwillig vertrek een van de risico's als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn ontstaat, is de minister evenwel bevoegd voor ommekomst van die termijn zelf de nodige maatregelen ter uitvoering van het terugkeerbesluit te treffen.

De minister legt de terugkeerverplichting ten uitvoer door de vreemdeling fysiek te verwijderen. In het kader van de verwijdering kan de minister van dwangmaatregelen, zoals bewaring, gebruik maken. Gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek, die aan een eventuele verwijdering voorafgaat, kunnen aan de vreemdeling, gelet op het bepaalde in artikel 7, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn wel bepaalde verplichtingen worden opgelegd, maar kan nog geen gebruik worden gemaakt van

dwangmaatregelen, zoals bewaring. Uit het systeem van de Terugkeerrichtlijn volgt derhalve dat, behoudens de situatie bedoeld in artikel 8, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn, de minister pas na het verstrijken van de termijn voor vrijwillig vertrek de vreemdeling kan verwijderen, zo nodig met gebruikmaking van dwangmaatregelen.

Steun voor deze uitleg van de Terugkeerrichtlijn bieden de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 28 april 2011, C-61/11 PPU, El Dridi, punten 34 tot en met 41, en van 6 december 2011, C-329/11, Achughbabian, punten 35 en 36 (www.curia.europa.eu). In de punten 34 en 41 van het arrest El Dridi, gezien in onderlinge samenhang, heeft het Hof overwogen dat de Terugkeerrichtlijn de procedure vastlegt die de lidstaat dient toe te passen en ook de volgorde bepaalt van de verschillende stappen die de terugkeerprocedure achtereenvolgens omvat. De volgorde van die stappen stemt overeen met een trapsgewijze verzwaring van de voor de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen.

Het Hof heeft in punt 36 van het arrest El Dridi overwogen dat in het kader van de eerste stap in de terugkeerprocedure voorrang moet worden gegeven aan vrijwillige nakoming van de terugkeerverplichting. In de punten 35 van het arrest Achughbabian en 38 van het arrest El Dridi heeft het Hof overwogen dat indien van een termijn voor vrijwillig vertrek is afgezien dan wel niet binnen de termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting is voldaan, uit artikel 8, eerste en vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn volgt dat de lidstaat verplicht is om de nodige maatregelen te nemen voor de verwijdering, te weten de fysieke verwijdering, van de betrokkene uit die lidstaat. Verder heeft het Hof in punt 36 van het arrest Achughbabian overwogen dat de woorden "maatregelen" en "dwangmaatregelen" in artikel 8, eerste en vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn verwijzen naar elk optreden van de lidstaat dat op doeltreffende en evenredige wijze tot de terugkeer van de betrokkene leidt en dat artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat de bewaring van de betrokkene uitsluitend is toegestaan om de verwijdering voor te bereiden en mogelijk te maken.

De rechtbank heeft, gelet op de systematiek van de Terugkeerrichtlijn, nadat de voorzieningenrechter zelf voorzienend een termijn voor vrijwillig vertrek heeft vastgesteld, ten onrechte nagelaten de vrijheidsontnemende maatregel op te heffen.

De eerste grief slaagt.

2.3.4. De omstandigheid dat de toegepaste vrijheidsontnemende maatregel mede diende ter verhindering van de binnenkomst van de vreemdeling op het grondgebied, maakt het vorenstaande niet anders. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat in de systematiek van de Terugkeerrichtlijn een lidstaat van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek kan afzien, indien is voldaan aan het bepaalde in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De tweede grief behoeft geen bespreking. De uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover aangevallen. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de

Afdeling, gelet op het vorenstaande, het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 13 december 2011 alsnog gegrond verklaren. Nu de vrijheidsontnemende maatregel reeds is opgeheven, kan een daartoe strekkend bevel achterwege blijven. Aan de vreemdeling wordt met toepassing van artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000 na te melden vergoeding toegekend over de periode van 22 december 2011 tot 10 april 2012, de dag waarop de vrijheidsontnemende maatregel is opgeheven.

2.5. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 12 januari 2012 in zaak nr. 11/41351;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. kent aan de vreemdeling een vergoeding toe van € 8.800,00 (zegge: achtduizendenachthonderd euro), ten laste van de Staat der Nederlanden, te betalen door de secretaris van de Raad van State;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.K. van Leening, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

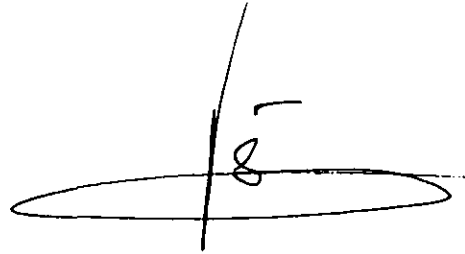
w.g. Van Leening
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 juli 2012

307.

Verzonden: 27 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 11 / 41350 (voorlopige voorziening asiel)
AWB 11 / 41348 (beroep asiel)
AWB 11 / 41351 (vrijheidsontneming)
AWB 11 / 41354 (voorlopige voorziening terugkeerbesluit)
AWB 11 / 41353 (beroep terugkeerbesluit)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 12 januari 2012

in de zaak van:

geboren op , van Pakistaanse nationaliteit, verblijvende in
het Detentiecentrum Schiphol,
verzoeker,
gemachtigde, tevens raadsman: mr. B.J.P.M. Ficq, advocaat te Haarlem,

tegen:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Brand, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 16 december 2011 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 22 december 2011 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit, mede omvattend het terugkeerbesluit, twee afzonderlijke beroepen ingesteld en twee afzonderlijke voorlopige voorzieningen gevraagd.
- 1.2 De ambtenaar belast met de grensbewaking heeft op 7 oktober 2011 aan verzoeker op grond van artikel 13 juncto artikel 5 van de Verordening (EG) Nr. 562/2006 (Schengengrenscode) de toegang tot Nederland geweigerd. Aansluitend aan zijn strafrechtelijke detentie is bij besluit van 13 december 2011 aan hem op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, Vw een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd. Verweerder heeft bij het besluit op de asielaanvraag de vrijheidsontnemende maatregel voortgezet. Verzoeker heeft op 23 december 2011 beroep ingesteld tegen de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel en verzocht om schadevergoeding toe te kennen.

zaaknummers: AWB 11/41350; AWB 11/41348; AWB 11/41351;
AWB 11/41354; AWB 11/41353

2

1.3 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 3 januari 2012. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door mr. W.M. Blaauw, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Vervolgens is het onderzoek ter zitting geschorst teneinde verweerder de gelegenheid te geven om een nader schriftelijk standpunt in te nemen. Verweerder heeft, bij brief van 3 januari 2012 een standpunt ingenomen. De gemachtigde van verzoeker heeft hierop gereageerd bij brief van 5 januari 2012. Partijen hebben reeds ter zitting toestemming gegeven het onderzoek zonder nadere zitting te sluiten en hebben dit op 10 januari 2012 aan de griffier telefonisch bevestigd. In dit telefonisch onderhoud is medegedeeld dat de uitspraak is bepaald op heden.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

Ten aanzien van de indiening van afzonderlijke beroepen en voorlopige voorzieningen

- 2.3 Het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag is een meeromvattende beschikking in de zin van artikel 45 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Ingevolge artikel 45, eerste lid, aanhef en onder b, Vw heeft deze beschikking van rechtswege tot gevolg dat de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan de vreemdeling kan worden uitgezet. De rechter betreft bij de beoordeling van het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag ook dit gevolg van dat besluit (zie de uitspraak van 5 maart 2002 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, LJN: AE1166).
- 2.4 Voorgaande maakt het indienen van twee beroepschriften en verzoeken om voorlopige voorziening overbodig. De voorzieningenrechter zal het afzonderlijke beroep tegen het in de afwijzing van 22 december 2011 opgenomen terugkeerbesluit wegens het ontbreken van belang niet-ontvankelijk verklaren en het daaraan gedane connexe verzoek om voorlopige voorziening afwijzen. De afzonderlijk ingediende gronden van 2 januari 2012 gericht tegen het terugkeerbesluit zullen worden betrokken bij de beoordeling van het beroep gericht tegen het afwijzende besluit van 22 december 2011, in verband waarmee tevens op 2 januari 2012 gronden zijn ingediend.

Asiel

- 2.5 Aan zijn asielaanvraag heeft verzoeker ten grondslag gelegd, dat hij in Wazirabad, district Gujranwala in Pakistan problemen heeft ondervonden van de Sjiieten, omdat hij Soenniet is. Zo heeft verzoeker vanwege deze problemen drie maanden in de gevangenis gezeten in Pakistan en heeft hij geld moeten betalen om vrij te komen. Medio 2006 zijn drie neven doodgeschoten en is ook op verzoeker geschoten, waaraan

zaaknummers: AWB 11/41350; AWB 11/41348; AWB 11/41351;
AWB 11/41354; AWB 11/41353

3

hij een litteken op zijn been heeft overgehouden. Een van de daders was
Naar aanleiding hiervan heeft verzoeker alles wat hij bezat verkocht en is toen naar het district gegaan, naar de plaats De Sjiieten kwamen ook daar heen om verzoeker te doden omdat hij de enige persoon is die van zijn familie over was en hij later geen problemen voor hen zou veroorzaken. Daarna heeft verzoeker zijn vrouw bij haar broer achtergelaten in en is in datzelfde jaar vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Italië naar Portugal vertrokken, waar hij vanaf half december 2007 tot begin 2011 heeft verbleven. Op 22 juni 2011 is verzoeker uit eigen beweging teruggekeerd naar Sialkot, Pakistan. Toen verzoeker daar was heeft hij van de burens vernomen dat en ook naar zijn gekomen om verzoeker te doden. Daarop is verzoeker naar Lahore gevlucht en vandaar uit naar Nederland.

- 2.6 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het volgende. In hetgeen door verzoeker is aangevoerd wordt geen grond gezien om aan te nemen dat sprake is van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, nu uit de verklaringen van verzoeker niet gebleken is dat hij in de negatieve belangstelling van de Pakistaanse autoriteiten staat. Voorts is gebleken dat verzoeker na zijn vertrek uit Pakistan in 2006 vanaf half december 2007 tot begin juni 2011 in Portugal heeft verbleven zonder aldaar asiel aan te vragen. Deze handelwijze duidt er geenszins op dat verzoeker zijn situatie als bijzonder ernstig heeft beschouwd en doet afbreuk aan het urgente karakter van onderhavige asielaanvraag. Dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt redenen te hebben om te vrezen voor vervolging wordt versterkt door het feit dat hij vrijwillig en uit eigen beweging op 22 juni 2011 is teruggekeerd naar Pakistan. Bovendien zijn aldaar zowel de inreis d.d. 22 juni 2011 als de uitreis d.d. 7 oktober 2011 op legale en gecontroleerde wijze verlopen. Dit duidt er in het geheel niet op dat verzoeker in de negatieve aandacht van de Pakistaanse autoriteiten staat. De vrees van verzoeker te zullen worden vermoord door familieleden van de broer van wordt niet aannemelijk geacht, nu verzoeker zijn vermoedens hiertoe enkel heeft gebaseerd op hetgeen hij heeft vernomen van burens in het dorp. Bovendien is gesteld noch gebleken dat de (hogere) Pakistaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen beschermen. Voorts is niet aannemelijk dat verzoeker bij terugkeer een risico zal lopen in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Derhalve komt verzoeker niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vreemdelingenwet 2000 (Vw).
- 2.7 De voorzieningenrechter is van oordeel dat in hetgeen verzoeker in beroep heeft aangevoerd geen grond is gelegen voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin dan wel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer een risico te lopen in de zin van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft kunnen oordelen dat afbreuk is gedaan aan het urgente karakter van de asielaanvraag van verzoeker, nu hij in Portugal geen asiel heeft aangevraagd, terwijl hij heeft verklaard dat hij vanaf half december 2007 tot begin juni 2011 in Portugal heeft verbleven. De verklaring van verzoeker, waarbij verwezen wordt naar het document van UNHCR getiteld 'European States urged to commit to quality in asylum procedures', dat hij aldaar geen asiel heeft aangevraagd, omdat de kwaliteit van de asielprocedure in Portugal te wensen zou overlaten, maakt het voorgaande niet anders. Aan de verklaring van verzoeker dat hij naar Pakistan is teruggekeerd omdat het door het tijdsverloop mogelijk was dat hij niet langer in de negatieve aandacht zou staan van zijn dorpsgenoten, is evenmin voldoende om tot een andere conclusie te

zaaknummers: AWB 11/41350; AWB 11/41348; AWB 11/41351;
AWB 11/41354; AWB 11/41353

4

leiden. Dat hetgeen verzoeker heeft vernomen van zijn buurtgenoten past in het beeld van hetgeen bekend is over sektarisch geweld in Pakistan en de represailles die daaruit voortkomen doet aan voorgaande conclusie evenmin af. Immers het stuk, waarnaar door verzoeker wordt verwezen, beschrijft het sektarisch geweld in Pakistan tussen militante groeperingen en is om die reden niet te herleiden tot de problemen die verzoeker stelt te hebben ondervonden van zijn dorpsgenoten.

- 2.8 Aan beoordeling van de beroepsgrond dat de autoriteiten in Pakistan geen bescherming kunnen bieden komt de voorzieningenrechter niet toe. De beschermingsvraag komt eerst aan de orde indien aannemelijk is gemaakt dat verzoeker heeft te vrezen voor vervolging of een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.
- 2.9 Uit het voorgaande vloeit voort dat de gronden gericht tegen de afwijzing van de asielaanvraag niet slagen.

Het terugkeerbesluit

- 2.10 In het bestreden besluit van 22 december 2011 is onder het kopje 'rechtsgevolgen van deze beschikking' het volgende opgenomen: 'Dit besluit heeft mede tot gevolg dat betrokkene na bekendmaking van de beschikking ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Vreemdelingewet 2000, Nederland onmiddellijk dient te verlaten.'
- 2.11 Namens verzoeker is in beroep hiertegen aangevoerd dat verweerder in het terugkeerbesluit in het geheel niet heeft gemotiveerd waarom is afgezien van een vrijwillige vertrektermijn ingevolge artikel 7, eerste lid van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) noch heeft hij omstandigheden gesteld die maken dat hij op grond van artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn de vertrektermijn kon verkorten tot 0 dagen. In dit kader is verwezen naar de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 8 december 2011 (AWB 11/37312 en AWB 11/37311).
- 2.12 Op voormeld standpunt heeft verweerder bij brief van 3 januari 2012 schriftelijk gereageerd. De gemachtigde van verzoeker heeft hierop gereageerd bij brief van 5 januari 2012.
- 2.13 Zoals onder rechtsoverweging 2.3 is overwogen, is het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag een meeromvattende beschikking in de zin van artikel 45 van de Vw. Ingevolge artikel 45, eerste lid, aanhef en onder b, Vw (zoals dat luidde tot 31 december 2011) heeft deze beschikking van rechtswege tot gevolg dat de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan de vreemdeling kan worden uitgezet.
- 2.14 Gelet op artikel 45 Vw heeft verweerder in het bestreden besluit ten onrechte verwezen naar de vertrektermijn ingevolge artikel 5, eerste lid Vw.
- 2.15 Artikel 62, eerste lid, luidt als volgt: 'Nadat het rechtmatig verblijf van de vreemdeling is geëindigd, dient hij Nederland uit eigen beweging binnen vier weken te verlaten.'

zaaknummers: AWB 11/41350; AWB 11/41348; AWB 11/41351;
AWB 11/41354; AWB 11/41353

5

-
- 2.16 Artikel 62, derde lid, aanhef en onder b, van de Vw bepaalt: 'In afwijking van het eerste lid dient de vreemdeling die onmiddellijk voorafgaand aan zijn binnenkomst in Nederland geen rechmatig verblijf heeft gehad, Nederland onmiddellijk te verlaten.'
- 2.17 Ingevolge artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan dertig dagen, indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus is afgewezen, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.
- 2.18 Verweerder stelt in zijn schriftelijke reactie van 3 januari 2012 dat uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder na de afwijzing van de asielaanvraag aanleiding heeft gezien de vrijheidsontnemende maatregel voort te zetten. Dit heeft tot gevolg dat aan verzoeker geen vertrektermijn toegekend dient te worden. Daarbij heeft verweerder betrokken het grensbewakingsbelang, de omstandigheid dat verzoeker niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscode en de omstandigheid dat de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen.
- 2.19 In reactie hierop is namens verzoeker bij brief van 5 januari 2012 ingebracht dat alleen van de vertrektermijn kan worden afgezien op grond van de redenen genoemd in artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn. De daarin genoemde redenen doen zich in het onderhavige geval volgens verzoeker niet voor.
- 2.20 Deze beroepsgrond treft doel. De door verweerder genoemde belangen rechtvaardigen zonder nadere motivering niet de conclusie dat sprake is van omstandigheden als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn. Derhalve is het terugkeerbesluit genomen in strijd met artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn en komt het terugkeerbesluit in zoverre voor vernietiging in aanmerking. Aan het rechtsgevolg dat verzoeker Nederland dient te verlaten doet dit echter niet af.
- 2.21 Het beroep zal gegrond worden verklaard en het bestreden besluit zal in zoverre worden vernietigd. De voorzieningenrechter ziet aanleiding om gebruik te maken van de in artikel 8:72, vierde lid, Awb gegeven bevoegdheid om zelf in de zaak te voorzien en stelt een termijn voor vrijwillige vertrek vast van vier weken, nu dit volgens artikel 62, eerste lid, Vw in beginsel de termijn voor vrijwillig vertrek is. Deze termijn is aangevangen op 22 december 2011, de dag waarop het bestreden besluit is genomen, en eindigt derhalve op 20 januari 2012. Verzoeker heeft de voorbije periode kunnen benutten voor vrijwillig vertrek. Ingevolge artikel 45 Vw kan verzoeker pas worden uitgezet indien hij Nederland op 20 januari 2012 niet heeft verlaten.
- 2.22 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.23 Vanwege de gegrondverklaring van het beroep zal de voorzieningenrechter met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de door verzoeker gemaakte kosten. De kosten zijn ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 437,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de

zaaknummers: AWB 11/41350; AWB 11/41348; AWB 11/41351;
AWB 11/41354; AWB 11/41353

6

rechtsbijstand, worden deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.

Het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel

- 2.24 Indien de rechtbank bij het beroep van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met de Vw dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is, verklaart zij ingevolge artikel 94, vierde lid, Vw het beroep gegrond.
- 2.25 Ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, Vw kan de vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met de grensbewaking aangewezen ruimte of plaats die is beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek.
- 2.26 Namens verzoeker is, onder verwijzing naar hetgeen is bepaald in artikel 8, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn, aangevoerd dat de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel onrechtmatig is omdat eerst een termijn voor vrijwillige vertrek gegund moest worden.
- 2.27 Anders dan verzoeker is de rechtbank van oordeel dat het gunnen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet betekent dat geen vrijheidsontnemende maatregel opgelegd kan worden dan wel dat deze niet kan worden voortgezet. Er is geen rechtsregel, ook niet artikel 8, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn, waaruit dit ondubbelzinnig volgt. Niet valt in te zien dat vanuit een situatie waarin de vrijheidsontnemende maatregel is opgelegd geen sprake kan zijn van vrijwillig vertrek, waaronder volgens artikel 3, onder punt 8, van de Terugkeerrichtlijn wordt verstaan het nakomen van de verplichting om binnen de in het terugkeerbesluit gestelde termijn terug te keren.
- 2.28 Namens verzoeker is, onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 12 december 2011 (AWB 11/37957; een gelijklopende uitspraak van 8 december 2011 is gepubliceerd onder LJN: BU7642), aangevoerd dat verweerder niet heeft onderzocht of in het geval van verzoeker met een lichter middel kon worden volstaan.
- 2.29 Uit het dossier blijkt niet dat verweerder heeft beoordeeld of oplegging van de maatregel noodzakelijk is en met een lichter middel kon worden volstaan. In zijn schriftelijke reactie van 3 januari 2012 heeft verweerder evenwel toegelicht dat verzoeker niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscode en de omstandigheid dat de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen. Hiermee is het grensbewakingsbelang gegeven. Door verzoeker zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gebracht, op grond waarvan verweerder het grensbewakingsbelang niet heeft kunnen laten prevaleren.
- 2.30 De rechtbank is van oordeel, gelet op de door verweerder in voormelde schriftelijke reactie gegeven toelichting en de redenen van de toegangswegering zoals die blijken uit het dossier, te weten het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst visum of valse/nagemaakte/vervalste verblijfsvergunning en omdat verzoeker wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten van de Europese Unie, dat verweerder in het onderhavige geval de oplegging en voortduring

zaaknummers: AWB 11/41350; AWB 11/41348; AWB 11/41351;
AWB 11/41354; AWB 11/41353

7

van de maatregel noodzakelijk heeft kunnen achten en niet met een lichter middel hoefde te volstaan. In dit verband verwijst de voorzieningenrechter naar de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 9 januari 2012, LJN: BV0715.

- 2.31 De rechtbank ziet daarnaast geen grond voor het oordeel dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de Vw dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.
- 2.32 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.33 De rechtbank zal het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afwijzen, omdat zij de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel niet zal bevelen.
- 2.34 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte kosten.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep (AWB 11/41348) gegrond;
- 3.2 vernietigt het besluit van 22 december 2011 voor zover het de termijn van vrijwillig vertrek in het terugkeerbesluit betreft;
- 3.3 stelt een termijn voor vrijwillige vertrek vast van vier weken vanaf 22 december 2011 tot 20 januari 2012;
- 3.4 bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de kosten in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening ad € 874,- en in verband met het beroep ad € 437,- en draagt verweerder op deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem te voldoen;
- 3.6 verklaart het afzonderlijke beroep (AWB 11/41353) gericht tegen het terugkeerbesluit niet-ontvankelijk;
- 3.7 wijst de verzoeken om voorlopige voorziening (AWB 11/41350 en AWB 11/41354) af.

De rechtbank:

- 3.8 verklaart het beroep (AWB 11/41351) tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;
- 3.9 wijst het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding af.

zaaknummers: AWB 11/41350; AWB 11/41348; AWB 11/41351;
AWB 11/41354; AWB 11/41353

8

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem, rechter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. A. El Aqde, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 12 januari 2012.

Afschrift verzonden op : 12-01-2012

Coll: SC

Rechtsmiddel

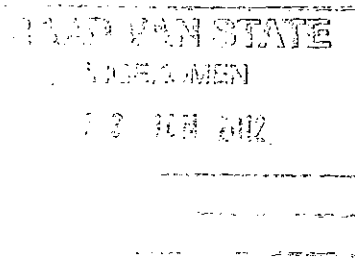
Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag, het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel en het verzoek om toekenning van schadevergoeding betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Tegen deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorzieningen betreft, geen hoger beroep open.

Let wel:

Gegrondvelding van het beroep (AWB 11/41348) betekent niet dat verzoeker op alle onderdelen van het beroep gelijk heeft gekregen. In de uitspraak heeft de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud beroepsgronden verworpen. Als verzoeker het daarmee niet eens is en wil voorkomen dat dit oordeel van de voorzieningenrechter komt vast te staan, zal hij tegen deze uitspraak hoger beroep moeten instellen.

Blaauw
advocaten

Raad van State

HOGERBEROEPSCHRIFT

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN :

....., geboren op van Pakistaanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Haarlem, Schotersingel 153, 2023 AD, ten kantore van Blaauw advocaten, waar mr. M.H.K. van Middelkoop door hem daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd is om hoger beroep in stellen en het hoger beroepschrift te ondertekenen;

dat Muhammad Bashir hiermede in hoger beroep gaat tegen de uitspraak van de rechtbank "s-Gravenhage sector bestuursrecht, nevenzittingsplaats Haarlem d.d. 12 januari 2012, kenmerk 11/41351 inzake het beroep tegen de vrijheidsontnemiging Ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000 welke ongegrond werd verklaard.
Een kopie van de uitspraak wordt hierbij als **produktie 1** overgelegd.

dat zich met de uitspraak van de rechtbank niet kan verenigen en in hoger beroep gaat om geen rechten te verspelen. Bij dit schrijven treft u aan de grieven bij dit beroepschrift. **produktie 2**

dat verzoekt de griffierechten ten laste van de rekeningcourant van Blaauw advocaten te brengen.

REDENEN WAAROM :

Muhammad Bashir zich wendt tot Raad van State, met het eerbiedig verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen:

Haarlem, 13 januari 2012

Gemachtigde,

Namens B.J.P.M. Fiedt
M.H.K. van Middelkoop

A large, stylized handwritten signature in black ink, which appears to be the signature of M.H.K. van Middelkoop.

Cliënt kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage sector bestuursrecht nevenzittingsplaats Haarlem d.d. 12 januari 2012.

Grief 1 ten aanzien van rechtsoverweging 2.24 tot en met 2.27

Onterecht oordeelt de rechtbank in rechtsoverweging 2.27 dat:

"Het gunnen van een vertrektermijn voor vrijwillig vertrek niet betekent dat geen vrijheidsontnemende maatregel opgelegd kan worden dan wel dat deze niet kan worden voortgezet. Er is geen rechtsregel, ook niet artikel 8, tweede lid, van de terugkeerrichtlijn waaruit dit on-dubbelzinnig volgt. Niet valt in te zien dat vanuit een situatie waarin de vrijheidsontnemende maatregel is opgelegd geen sprake kan zijn van vrijwillig vertrek, waaronder volgens artikel 3, onder punt 8, van de Terugkeerrichtlijn wordt verstaan het nakomen van de verplichting om binnen de in het terugkeerbesluit gestelde termijn terug te keren."

Immers uit artikel 15 en de systematiek van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat alvorens een vrijheidsontnemende maatregel kan worden opgelegd indien de vreemdeling niet heeft voldaan aan die vertrekplicht binnen de gestelde vrijwillige vertrektermijn, zie artikel 8 eerste lid van de Terugkeerrichtlijn. Immers de Lidstaten nemen pas de nodige maatregel om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen vrijwillige vertrektermijn is gegund dan wel indien de vreemdeling niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting binnen de toegestane termijn voor vrijwillig vertrek. Bovendien bepaalt artikel 8, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn dat: *"Indien een Lidstaat overeenkomstig artikel 7 een termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegerekend, kan het terugkeerbesluit pas na het verstrijken van die termijn worden uitgevoerd, tenzij tijdens die termijn een van de risico's bedoeld in artikel 7, lid 4 ontstaat."*

Ook uit de uitspraak van uw Afdeling van 21 maart 2011 (LJN:9280) rechtsoverweging 2.1.4 eerste alinea laatste zin blijkt dat pas na het verstrijken van de termijn van vrijwillig vertrek het terugkeerbesluit kan worden uitgevoerd, zie artikel 8, tweede lid, terugkeerrichtlijn en dat pas dan een bewaringsmaatregel opgelegd kan worden. In de rechtsoverweging 2.1.4. eerste Alinea laatste zin van de uitspraak van uw Afdeling staat immers: *"Dit betekent dat de bewaring met het oog op de verwijdering behoudens de in artikel 6 van de richtlijn vermelde gevallen waarin een terugkeerbesluit niet nodig is- eveneens moet worden aangemerkt als strekkende ter uitvoering van het terugkeerbesluit."*

Ook uit artikel 7, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn en punt 10 van de Considerans van de Terugkeerrichtlijn blijkt de trapsgewijze uitvoering van deze Richtlijn en dat pas kan worden overgegaan tot vrijheidsontneming van appellant nadat de aan hem gegunde vrijwillige vertrektermijn is verstreken en hij derhalve niet binnen de daarvoor gestelde termijn aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan.

De rechtbank had daarom nu zij in rechtsoverweging 2.20 en 2.21 terecht een vrijwillig vertrek termijn heeft gegeven aan appellant van vier weken, de maatregel ingevolge artikel 6 eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000 niet mogen laten voortduren en het beroep daartegen gegrond moeten verklaren en de maatregel laten opheffen. Door dit niet te doen handelt zij in strijd met de Terugkeerrichtlijn.

Grief II ten aanzien van rechtsoverweging 2.28 tot en met 2.34.

De rechtbank heeft daarnaast onterecht overwogen in rechtsoverweging 2.30 dat nu de asiel-aanvraag van appellant is afgewezen en de redenen van toegangswegering, namelijk het bezit van een vals nagemaakte of vervalst visum en of verblijfsvergunning, en het feit dat appellant daardoor een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid zou zijn, voldoende zouden zijn voor de oplegging en voortduring van de maatregel en dit noodzakelijk te achten voor het handhaven van het grensbewakingsbelang. En de Minister dit laatste belang dus heeft kunnen laten prevaleren. Echter uit het dossier nog het verhandelde ter zitting noch aanvullende reacties van de Minister, is gebleken dat zij heeft overwogen dat ook zonder toepassing van de vrijheidsontnemende maatregel het grensbewakingsbelang veilig gesteld kan zijn. Immers ook met artikel 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet 2000 kan en kon het grensbewakingsbelang gehandhaafd blijven. Het grensbewakingsbelang dat de Minister benoemd; te weten afwijzende asielverzoek en gronden toegangswegering, maken dus niet dat geen artikel 6 eerste lid van de Vreemdelingenwet 2000 aan appellant had kunnen worden opgelegd. Ook is er geen enkele motivering van de zijde van de Minister waarom dit niet zou kunnen. De rechtbank heeft dit miskend en appellant wijst in dit kader naar de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 12 december 2011. AWB 11/37957, rechtsoverweging 2.21. en 2.22, bijlage I, en 8 december 2011 (LJN:BU7642).

Redenen waarom ik u verzoek het hoger beroepschrift gegrond te verklaren.

Hoogachtend,

Bj.M.P. Fiedt

M.H.K. van Middelkoop